

Civiele Procespraktijk

Nr. 29 – oktober 2014

De volgende onderwerpen worden behandeld:

- [Uitleg polis en premiebetaling](#)
- [Samenloop van WAM-verzekeringen](#)
- [Incassokosten verschuldigd na 'veertiendagenbrief'](#)
- [Volledige loonstop bij weigering passende arbeid](#)
- [De maatstaf voor aansprakelijkheid van een bestuurder](#)

Uitleg polis en premiebetaling **(HR 27 juni 2014 ECLI:NL:HR:2014:1558)**

- Een holding en haar dochters drijven een groothandel in aardappelen. Zij hebben daarvoor één gezamenlijke aansprakelijkheidsverzekering bij Aegon. De onderneming wordt beëindigd en de loodsen worden door de dochters verhuurd aan particulieren. In 2006 wordt de AVB aangepast: de holding wordt als verzekeringnemer genoemd en verhuur van onroerend valt onder het verzekerd risico. In 2007 branden twee loodsen van een dochter uit. Aegon weigert dekking te verlenen, nu de verhuuractiviteiten van de dochters niet onder de nieuwe polis zouden vallen. Holding en haar dochter vorderen een verklaring voor recht dat er dekking onder de polis is.
- Rechtbank en hof wijzen de vordering af: er is niet aangetoond dat de groep mocht aannemen dat Aegon bekend was of kon zijn met de bedoeling van de groep om de activiteiten van holding én haar dochters onder één polis te verzekeren.
- De groep bestrijdt dit oordeel in cassatie. Zij acht deze uitleg van de polis onbegrijpelijk. Er is vanaf 2006 premie betaald op basis van de groepsomzet. De premie is niet verhoogd toen de dochters in 2009 op de polis zijn bijgeschreven. Indien tussen 2006 en 2009 alleen de holding zou zijn verzekerd, heeft Aegon teveel premie geïnd.
- De Hoge Raad acht de uitleg van de polis niet onbegrijpelijk. De omstandigheden die de groep aanvoert, wijzen er niet op dat Aegon bij de wijziging in 2006 moest begrijpen dat de groep de verhuuractiviteiten van de dochters wilde meeverzekeren. Indien Aegon premie heeft geïnd voor een risico dat achteraf gezien niet heeft bestaan, kan zij gehouden zijn tot premierestitutie (art. 7:938 BW). De enkele inning van premie noopt echter niet tot de conclusie dat de verzekeraar op grond van art. 6:248 lid 2 BW dekking moet verlenen voor schade als gevolg van niet-verzekerde activiteiten.

Verweermiddelenregel bij samenloop van WAM-verzekeringen **(HR 11 juli 2014 ECLI:NL:HR:2014:1678)**

- Een bestuurder heeft zijn auto ter reparatie afgeleverd bij een garage. Met de leenauto veroorzaakt hij een dodelijk ongeval. De schade van de nabestaanden valt zowel onder de dekking van de WAM-verzekering voor de eigen auto (Goudse), als onder de garageverzekering (Aegon).

- Indien dezelfde schade bij meerdere verzekeraars is gedekt, is sprake van samenloop. De betalende verzekeraar kan zich voor een evenredig deel verhalen op de andere verzekeraar(s), aldus art. 7:691 lid 3 BW. Partijen bij een verzekeringsovereenkomst kunnen daar echter van afwijken via "na-u"-clausules, die inhouden dat dekking is uitgesloten. Aegon hanteert een harde en Goudse een zachte na-u-clausule. Dat brengt mee dat de verzekerde alleen jegens Goudse aanspraak op dekking kan maken.
- Aegon vergoedt de schade echter rechtstreeks aan de nabestaanden en neemt regres op Goudse. Goudse stelt dat haar polis geen dekking biedt, omdat de verzekerde zich schuldig heeft gemaakt aan verzwijging.
- Rechtbank en hof menen dat Goudse zich niet op deze uitsluitingsgrond kan beroepen jegens Aegon. Aegon heeft de schade immers aan de benadeelden uitgekeerd en Goudse kan haar verweer jegens hén niet inroepen (art. 11 WAM).
- De Hoge Raad vernietigt. De Hoge Raad stelt voorop dat als Aegon aan verzekerde zou hebben uitgekeerd, zij geen regres zou kunnen nemen op Goudse, indien die zich terecht op verzwijging beroept. In dat geval zou er geen sprake zijn van samenloop (art. 7:961 lid 1 BW). In dit geval is Aegon rechtstreeks door de benadeelden aangesproken. De Hoge Raad ziet daarin geen grond om te oordelen dat Goudse haar verweermiddel in dat geval niet aan Aegon zou kunnen tegenwerpen, ook al had Goudse dat verweer niet aan de benadeelden zelf kunnen tegenwerpen (art. 6 lid 1 en 11 lid 1 WAM). Dat laatste is namelijk uitsluitend een gevolg van de bijzondere rechtspositie die de WAM aan benadeelden toekent bij wijze van beschermingsmaatregel.

Incassokosten verschuldigd na 'veertiendagenbrief' **(HR 13 juni 2014 ECLI:NL:HR:2014:1405)**

- Sinds 1 juli 2012 zijn de buitengerechtelijke incassokosten bij contractuele geldschulden verder gestandaardiseerd (art. 6:96 leden 5-7 BW). Indien in redelijkheid incasso-maatregelen zijn genomen, is de debiteur het forfaitaire bedrag verschuldigd dat is bepaald in het Besluit vergoeding voor buitengerechtelijke incassokosten.
- Een consument wordt deze incassokosten eerst verschuldigd indien hij, ná het intreden van verzuim, vruchteloos is aangemaand binnen 14 dagen te betalen. In die 'veertien-dagenbrief' moet de consument ook worden gewezen op het verschuldigd worden van de incassokosten (art. 6:96 lid 6 BW). De crediteur behoeft geen verdere incasso-handelingen te verrichten om aanspraak te maken op de forfaitaire vergoeding.

Volledige loonstop bij weigering passende arbeid **(HR 6 juni 2014 ECLI:NL:HR:2014:1341)**

- Volgens de bedrijfsarts kan een zieke werknemer vanaf 14 december 2009 voor halve dagen aangepaste taken verrichten. Per 28 januari 2010 kan hij zijn eigen werk volledig hervatten. De werknemer gaat niet aan de slag en CSU staakt vanaf 15 december de loondoorbetaling. De werknemer vordert loon over de periode van 15 december 2009 tot 28 januari 2010 over het deel van de werktijd waarvoor hij arbeidsongeschikt was.
- Art. 7:629 lid 3 onder c BW bepaalt dat de werknemer geen recht op loondoorbetaling bij ziekte heeft, "voor de tijd, gedurende welke hij, hoewel hij daartoe in staat is, zonder deugdelijke grond passende arbeid (...) niet verricht". De vraag rijst of deze frase (1) de *periode* aanduidt waarin de werknemer weigert passende arbeid te verrichten, of slechts (2) de *uren* aanduidt waarin de werknemer, hoewel daartoe in staat, niet heeft gewerkt.
- De rechtbank legt hierover een prejudiciële vraag voor aan de Hoge Raad. De Hoge Raad leidt uit de redactie van de overige subonderdelen van lid 3 en uit art. 7:627 BW af dat uitleg (1) het meest voor de hand ligt. Daarbij komt dat de strekking van lid 3 is, de werknemer te stimuleren zijn herstel en re-integratie te bevorderen. De Hoge Raad oordeelt daarom dat de loonaanspraak van een zieke werknemer die geen passende arbeid verricht ingevolge art. 7:629 lid 3 onder c BW geheel komt te vervallen, ook over het

deel van de werktijd waarvoor de werknemer arbeidsongeschikt is.

→ Een volledige beëindiging van de loondoorbetaling kan onaanvaardbaar zijn naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid (art. 6:248 lid 2 BW). Daarvan is niet zonder meer sprake in geval van gedeeltelijke arbeidsongeschiktheid.

De maatstaf voor aansprakelijkheid van een bestuurder (HR 5 september 2014 ECLI:NL:HR:2014:2628)

- B verkoopt namens A twee vliegtuigen aan Turbine. Hij verzoekt haar de koopsom te storten op een rekening van Tulip Air Lease B.V., waarvan hijzelf bestuurder is. Tulip heeft financiële problemen. A vordert hoofdelijke veroordeling van Tulip én van B in privé tot betaling van de koopsom. B zou door de koopsom te laten betalen aan Tulip buiten zijn volmacht zijn getreden en de Beklamel-norm hebben geschonden.
 - De vordering tegen B in privé wordt in twee instanties afgewezen, omdat hij heeft bewezen dat hij niet in privé A vertegenwoordigde, maar handelde als bestuurder van Tulip. Het hof laat in het midden of hem persoonlijk een ernstig verwijt kan worden gemaakt, omdat A wist dat Tulip er financieel slecht voor stond. A komt in cassatie op tegen beide oordelen. Zijn eerste klacht faalt, de tweede klacht slaagt.
 - De Hoge Raad verduidelijkt de regels die gelden voor bestuurdersaansprakelijkheid:
 - (a) Eerst dient vastgesteld te worden of B handelde als bestuurder of in privé. Daarvoor is niet bepalend hoe B zich jegens derden heeft gedragen. Beslissend is wat B en zijn opdrachtgever jegens elkaar hebben verklaard en over en weer uit elkaars verklaringen en gedragingen hebben afgeleid en mochten afleiden (HR 11 maart 1977, (Kribbebijter), NJ 1977/521).
 - (b) Een bestuurder is – naast de vennootschap die hij vertegenwoordigde – slechts aansprakelijk als hem persoonlijk een ernstig verwijt kan worden gemaakt.
 - (c) Het Spaanse Villa-arrest (HR 23 november 2012, NJ 2013/302) had geen betrekking op bestuurdersaansprakelijkheid. In die zaak was de makelaar zélf als bemiddelaar opgetreden en had hij in strijd gehandeld met een op hem in die hoedanigheid rustende zorgvuldigheidsnorm. (Zie onze Nieuwsbrief nr. 23 van maart 2013). Dan is geen persoonlijk ernstig verwijt nodig en gelden de gewone eisen van art. 6:162 BW.
- Dat een opdrachtgever weet dat hij contracteert met een B.V. met een zwakke financiële positie, maakt niet dat het schenden van de Beklamelnorm door de bestuurder van die B.V. niet zou strekken tot bescherming van de opdrachtgever.

De nieuwsbrief Civiele Procespraktijk is bestemd voor correspondenten van de Sectie Cassatie van Ekelmans & Meijer Advocaten en voor andere geïnteresseerden, en verschijnt vier keer per jaar. Een ieder die zich wil abonneren op deze – gratis – nieuwsbrief, kan zich aanmelden op het adres cassatie@ekelmansenmeijer.nl. Ook afmeldingen kunnen aan dit adres worden gericht.

Voetnoten

- (1) [HR 27 juni 2014 ECLI:NL:HR:2014:1558](#), RvdW 2014/887
- (2) [HR 11 juli 2014 ECLI:NL:HR:2014:1678](#), RvdW 2014/945
- (3) [HR 13 juni 2014 ECLI:NL:HR:2014:1405](#), RvdW 2014/812
- (4) [HR 6 juni 2014 ECLI:NL:HR:2014:1341](#), RvdW 2014/780
- (5) [HR 5 september 2014 ECLI:NL:HR:2014:2628](#), RvdW 2014/1014